

הכתיבה שלי

אני מודה לבורא עולם על המתנה,
אני יודעת בכל ישותי
זה ממנו,
אך ורק ממנו,
אני רק הכלי המכיל.

אני מתפללת, חוזרת ומתפללת, ומבקשת מבורא עולם שזיכני ויזכני -
יהי רצון שלא תצא תקלה על ידי, שלא אפגע חלילה באף אחד.
שאשכיל לעשות במתנה הזו, במילים, את השימוש הנכון, הטוב, המיטיב.
שאבנה בהן ולא אהרוס,
שאדע לשקוט בין השורות,
להקשיב, לנחם, לשמח,
לעודד.
שאוהב דרכן,
שאהיה רגישה.
שאודה איתן,
שאתפלל באמצעותן,
שאגע דרכן,
שאדע אותן,
שאצמח איתן.
שאבין אותן.

שאצליח להעביר,
בפשטות, בכנות,
מהלב.

חלק א ◆ אברהם

פקחתי את עיניי.

לא הצלחתי למקד את מבטי, התקשיתי להשאיר את עיניי פקוחות.

חשתי סחרחורת. במטושטש ראיתי סביבי דמויות בלבן.

שמעתי במעורפל אנשים מדברים סביבי.

ניסיתי להרים את ידי, לשפשף את עיניי, אך לא הצלחתי.

ידיי היו קשורות.

כף יד עטופה בכפפת מנתחים הונחה על מצחי ברכות.

"את אחרי הניתוח... עדיין תחת השפעת ה..." לא שמעתי את המשך המשפט. הרגשתי את עפעפי כבדים, עיניי נעצמו. שקעתי לשינה נטולת תחושה.

באותה שעה לא ידעתי כי זהו רק הניתוח הראשון מבין ניתוחים נוספים. לא ידעתי כי זהו רק תחילתו של מסע מפותל וקשה עד אימה, מסע שונה, קשה ואחר מכל המסעות שחווייתי אי פעם בחיי.

חיי השתנו מקצה לקצה.

שבועיים קודם לכן, טרם "המפץ הגדול", היה לבעלי יהודה תור לבדיקה שגרית במרפאה אצל רופא המשפחה שלנו. הוא הציע לי להתלוות אליו, "אולי יסכים הרופא לבדוק אותך, אני זקוק רק להפניה לבדיקות דם תקופתיות". חשבתי לעצמי כי סביר להניח שיהיה מספיק זמן גם לבדיקה שלי. לאחר שישיים הרופא לרשום את ההפניה, אבקש ממנו לבדוק אותי.

נכנסנו יחד.

בזמן שהרופא היה עסוק ברישום ההפניה לבדיקות הדם, שאלתי אותו מהססת: "אמנם לא קבעתי תור, אבל אולי תוכל בבקשה לבדוק גם אותי?" לא חיכיתי לתשובתו ומיד הוספתי: "אני מרגישה שיש לי גוש..."

לא הספקתי לסיים את המשפט, הרופא הרים את עיניו ואמר: "גשו למזכירה ובקשו ממנה לקבוע לך תור לבדיקת ממוגרפיה במרפאה של בית החולים סנט ג'וזף". תמהתי בתוכי מדוע ממנה הרופא לשלוח אותי לבדיקת ממוגרפיה מבלי לבדוק תחילה אם אכן יש סיבה לכך, אך לא אמרתי דבר.

התור נקבע ליום שישי הקרוב בשעות הבוקר, יומיים לאחר הביקור אצל רופא המשפחה.

ביום שישי, לאחר שיצאו הילדים לבתי הספר, יצאנו בעלי ואני על מנת להספיק ולסיים מספר סידורים לפני התור שנקבע לי לשעה עשר. המרפאה היתה עמוסה באנשים. לאחר שנרשמו נתבקשנו לשבת ולהמתין. "האחות תקרא לכם בתורכם".

שעה לאחר מכן עדיין חיכינו לתורנו.

ביקשתי מבעלי שייגש למזכירה ושאל כמה זמן נראה לה כי נצטרך עוד לחכות. "אולי שכחנו אותנו", חייכתי. "אני מקווה שנסיים כאן לפני השעה שתים עשרה וחצי", אמר בעלי, "זוהי התורנות שלנו לאסוף את הילדים מבית הספר", הזכיר. (בארה"ב, נפוץ מושג ה-carpool - תורנות הורים בהסעת מספר ילדים מאותו אזור מגורים לבית הספר ובחזרה הביתה עם סיום הלימודים).

חצי שעה לאחר מכן יצאה האחות והתנצלה על העיכוב הלא צפוי. "אני מקווה כי לא תצטרכו לחכות עוד זמן רב". אנשים נכנסו ויצאו - ואנחנו יושבים ומחכים. עשרים דקות נוספות חלפו. ידעתי כי גם אם יקראו לנו בדקות הקרובות, לא נספיק להגיע יחד בזמן לאסוף את הילדים מבית הספר. יהודה הביט שוב בשעון היד ואמר: "אצא להסיע את הילדים ואחזור".

לא אהבתי את הרעיון, אך ידעתי כי אין לנו כרגע כל ברירה אחרת. לא רציתי להפסיד את התור ולחזור ולהזמין תור נוסף ליום אחר. "אם עדיין

אהיה בבדיקה בזמן שתחזור, תבקש להיכנס", ביקשתי ממנו. "אל תדאגי, לחש באוזני, "אחזור כמה שיותר מהר, את תהיי בסדר".

לא עברה דקה מאז יצא בעלי ואחות יצאה וקראה בשמי. היא ליוותה אותי בחיוך נעים ובהתנצלות לחדר הבדיקה, הגישה לי חלוק והסבירה לי כי הטכנאית המבצעת את הבדיקה תקיש על הדלת בעוד דקות ספורות. תהיתי מה פשרן של "דקות ספורות", אך אכן, זמן קצר לאחר מכן נשמעה דפיקה על הדלת.

הטכנאית שאלה אותי האם ומתי עברתי בדיקה כזו, והסבירה לי באדיבות את כל שלבי הבדיקה. "כמה זמן נערכת הבדיקה?" שאלתי. "בדרך כלל הבדיקה לא לוקחת זמן רב, אני מניחה כי בעוד פחות מעשר דקות תהיי אחריה". הטכנאית היתה נעימה, היא ניסתה להסיח את דעתי ושאלה על מזג האוויר בחוץ.

כמה דקות לאחר תחילת הבדיקה, חשתי כי ההתנהגות של הטכנאית משתנה. היא מיעטה לפתע לדבר, ותנועות ידיה הפכו מתוחות.

"אני כבר חוזרת", ניסתה לחייך אלי, אך עיניה ניסו שלא לפגוש את עיניי. לאחר ששבה, חזרה על הבדיקה שנית. תוך כדי כך פנתה אלי ואמרה כי עם סיום בדיקת הממוגרפיה, אצטרך לעבור בדיקת אולטרה סאונד. "אין לי תור לבדיקת אולטרה סאונד", עניתי. חשבתי כי היא התבלבלה ביני למישהי אחרת. "לעיתים אנחנו עושים בדיקת אולטרה סאונד לאחר בדיקת ממוגרפיה", ענתה. חשבתי לעצמי כי אף אחד לא הזכיר קודם לכן כי אצטרך לעבור בדיקת אולטרה סאונד. **מה היא ראתה שם?**

עם סיום הבדיקה, היא ליוותה אותי לחדר אחר, הגישה לי חלוק, "לאחר שתסיימי להחליף לחלוק, תוכלי לשכב על המיטה עד שהאחות תגיע", אמרה. מבטי נדד מהחלוק שאני לובשת אל החלוק שהיא השאירה על המיטה. לרגע תהיתי מדוע בכל חדר בדיקה אמורים להחליף חלוק. האחות, שראתה את המבטים המשתאים שעל פניי, חייכה והתנצלה. אבל בחלל החדר כבר עלה סימן שאלה נוסף... **מה גרם לה לחוסר ריכוז כזה?**

כשהגיעה אל הדלת, הסתובבה אלי כדי לומר לי דבר מה. היא התמהמה לשבריר שנייה. נראה היה כאילו התחרטה, ואז חייכה אלי ויצאה לבסוף מבלי לומר מילה. **סימן שאלה נוסף הצטרף.**

לבדי בחדר.

שכבתי על המיטה.

בדמינוי ראיתי חתיכות קטנות של פאזל מרחפות באוויר לצד סימני שאלה, מנסות להתחבר לתמונה שלמה, אך חלקים רבים חסרו עדיין.

עצמתי את עיניי.

הקשבתי לשקט.

אל החדר נכנסה אחות. היא הציגה את עצמה והסבירה מה אני נדרשת לעשות בזמן הבדיקה. היא חזרה על הבדיקה מספר פעמים, פניה חתומות. לאחר שהחזירה את המכשיר למקום, שאלתי אם הבדיקה הסתיימה ואם אוכל לקום. "אני רוצה שהרופא יבדוק אותך, לפעמים יש דברים שהרופא מבקש לבדוק. אקרא לו. בינתיים הישארי בבקשה על המיטה".

עצמתי שוב את עיניי.

נשמתי לאט.

ניסיתי להקשיב שוב לשקט. להסיט את המחשבות. לא לתת מקום לסימני השאלה. חתיכה נוספת של פאזל הצטרפה לחתיכות שריחפו בחלל דמיוני. תהיתי אם בעלי חזר ואם הוא יושב בחדר ההמתנה.

כמה דקות לאחר מכן חזרה האחות עם הרופא. הוא ניגש אל מכשיר האולטרה סאונד, תוך כדי כך הוא הציג את עצמו וחייך. דקות ארוכות נמשכה הבדיקה. מדי פעם, תוך כדי הסתכלות על מסך האולטרה סאונד, ראיתי את הרופא והאחות מחליפים מבטים ביניהם. הבטתי בפניו של הרופא, פניו היו חתומות. הבטתי בעיניו, הן נראו מוטרדות ונעו בחוסר שקט. לאחר שסיים את הבדיקה, ביקש ממני להתלבש ולהיכנס אליו לחדר. תוך כדי צאתו שאל: "מי נמצא אתך, בעלך?"

נשמתי עמוקות. חתיכה נוספת של פאזל ומעליה סימן שאלה הצטרפה. אמרתי לו כי בעלי בטח מחכה לי בחדר ההמתנה. "קראי לו והיכנסו אלי, האחות תלווה אתכם אל החדר שלי".

יצאתי אל חדר ההמתנה והופתעתי לראות כי בעלי איננו שם. תוך כדי שידי מחפשת את מכשיר הטלפון הנייד בתיק היד שלי, נזכרתי כי שכחתי אותו מחובר למטען בבית. ניגשתי אל המזכירה וביקשתי להתקשר לבעלי, היא הפנתה אותי אל מכשיר הטלפון. "הלו", שמעתי את קולו של בעלי. "איפה אתה?" שאלתי. "אני בדרך אלייך, מה קורה?" נשמתי עוד שנייה. מבקשת להשאיר לו עוד רגע של שמיים בהירים לפני שסופה בלתי צפויה תמלא את השמיים שלו ברעמים וברקים. "סיימתי את הבדיקה, הרופא מחכה לנו".

"אני כבר מגיע".

הנחתי את הטלפון ופניתי לחדר הרופא עם האחות שחיקתה לי. הדלת היתה פתוחה והוא ישב, מסתכל על מסך המחשב. נקשתי קלות על דלתו, הרופא הרים מבטו אלי. "ד", בעלי בדרך, הוא יגיע ויצטרף אלינו עוד מעט". לאחר הפסקה קצרה המשכתי -

"אני אישה חזקה. זה בסדר, אל תדאג, אני רוצה לדעת הכל". קולי נשמע בוטח ועיניי נעוצות בעיניו.

"שבי בבקשה", פנה אלי בקול רך. "אלו הצילומים", הצביע באצבעו על מסך המחשב. "כפי שאת רואה, יש כאן חמישה גידולים גדולים מאוד". הוא שתק לרגע, מנסה לתת לי שהות להפנים את דבריו.

"מהי הסבירות שאלו גידולים סרטניים?" שאלתי. מבטי היה יציב ורגוע. "סבירות גבוהה", השיב. "סבירות גבוהה מאוד".

"מה עושים עכשיו?" שאלתי. "מה השלב הבא?"

"נצטרך לקחת ביופסיה, לשלוח למעבדה ולחכות לתוצאות. אני רוצה שתפיגשי איתי את הרופא המנתח שלוקח את הביופסיה, הוא נמצא כאן היום. בדרך כלל לוקח זמן לקבוע תור לבדיקה הזו, אך אבקש ממנו כי ייקח את הביופסיה היום, זה בסדר מבחינתך?"

"זה בסדר גמור", עניתי. הרופא קם ממקומו. "רק אקרא לבעלי, אני מניחה שהוא הגיע ומחכה לי, נצטרף אליך בעוד רגע". בחדר ההמתנה פגשתי את בעלי, הוא מיהר לגשת אלי. "הרופא מחכה לנו, דיברתי איתו". עצרתי למספר שניות לפני שהמשכתי, "אני אמורה לעבור היום ביופסיה, הוא מפגיש אותנו עם הרופא המנתח".

הבטתי בעיניו הטובות.

פניו הפכו חיוורות.

האחות ליוותה אותנו אל הרופאים שחיכו לנו בחלק האחר של בית החולים. הרופא שבדק אותי דיבר עם הרופא המנתח. לאחר שהוצגו בפני הרופא המנתח, הוא ביקש מהמזכירה שלו לבדוק אם אחד מחדרי הניתוח פנוי. בזמן שהיא ניגשה לברר זאת פנה אלינו הרופא ושאל על הילדים שלנו, הוא גילה עניין בשמותיהם ובגילים שלהם. ראיתי חמלה בעיניו. ההתעניינות שלו נגעה ללבי.

סיפרנו לו על ילדינו ועל כך שהשבת הזו אנו חוגגים לבנו את בר המצווה שלו, והמשפחה כולה מרוגשת במיוחד. הבעת פניו של הרופא השתנתה באחת, פניו הרצינו. הוא הרהר זמן מה ולבסוף אמר: "במחשבה שנייה, אני חושב שכדאי יהיה לחכות עם הביופסיה ליום שני". "מדוע לחכות?" שאלנו יחד בעלי ואני. הרופא והאחות החליפו מבטים ביניהם. לבסוף ענה הרופא, "תהיו עם הילדים השבת, תתרכזו בהם, תשמחו איתם, תחגגו כפי שתכננתם. את הביופסיה נוכל לבצע בשבוע הבא, אחכה לכם כאן ביום שני בבוקר".

הבטתי בעיניו. קראתי בהן את המילים שלא אמר.

הרופא והאחות ליוו אותנו אל חדר ההמתנה. הודינו להם ופנינו ללכת. לאחר שהתרחקנו מספר צעדים, הסבתי מבטי לאחור.

לא טעיתי.

הרופא והאחות עמדו שם והביטו בנו.

עצב נשקף מעיני שניהם.

◆

שבת בר המצווה היתה שבת שמחה.

אל סעודת השבת הצטרפו אלינו חברים שהוזמנו לאולם האירועים של בית הכנסת. האווירה היתה נהדרת. חתן הבר מצווה היה מרוגש ושמח יחד עם אחיו ואתנו. לא נתתי מקום למחשבות על המחר, את המחר השארתי למחר. לא נתתי לחלקי הפאזל להתחבר לתמונה.

הייתי נוכחת כולי, בכל לבי, אהבתי ושמחת לבי. נשמתי את היחד, חיבקתי והייתי מחובקת. הודיתי לבורא עולם, הודיתי לבעלי, הודיתי לילדינו, והודיתי לחברים שלנו על שבאו לחגוג אתנו את שמחת בר המצווה של בנו.

יום הנטנטי

"יום הששי ויכלו השמים"

ובשעת צהרים
בבית,

טרם נפרשה מפה לבנה,
רופא בבית החולים
בודק בחלוק של לבן,
ופניו חתומות, הלכו וקבלו
את אותו הגון.

היא כבר ידעה
והבינה.

קולו נסדק
ועיניו מחפשות אחיזה,
שואל - מי אתך? מה אתך?
והיא על מסך מביטה
תוצאות של בדיקה
היא ידעה.
מבינה.

יום שישי, זו היתה שבת בר המצווה של
אריאל...
נשלחנו דחוף לבדיקות.
חיכינו המון והמון זמן, בשלב מסוים
יהודה היה חייב לחזור לאסוף את הילדים
מבתי הספר. וכמובן, איך שיהודה יצא,
קראו לי.
על אותו יום שישי, כתבתי בשורות הללו.

והיא לבדה.

מאיפה היו בה
צלילות איתנה
ושלוח מוזרה
כשנפשה נעקדה
והיא לבדה.

לבדה.

ועם ערב
תמונה התחלפה בתמונה
נפרשה המפה
כוס יין רועדת בידו של בעלה
איש לא הבחין,
לא הבין
לא ידע.

ברכה למזל טוב "ולחיים"
בתפלה ותחנה ללחיים..
היא אתם, לידם,
והיא לבדה
והבור קל כן ריק
אין בו מים...